

Astăzi, Luni, 29 Aprilie, 2024

Sfânta și Marea Luni (*Denie*)

Sf. 9 Mucenici din Cizic; Sf. Cuv. Memnon

Iezechiel 1

1 Și a fost că în cel de al treizecilea an, în luna a patra, în cea de a cincea zi a lunii, eu mă aflu în mijlocul celor robiți¹, la râul Chebar²; și cerurile s'au deschis și am văzut vedenia lui Dumnezeu.

2 În cea de a cincea zi a lunii a patra, în cel de al cincilea an al înrobirii regelui Ioiachim,³

3 fost-a cuvântul Domnului către Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Caldeilor, la râul Chebar; acolo a fost peste mine mâna Domnului⁴.

4 Și m'am uitat; și, iată, un vânt-vârtej venea dinspre miazănoapte, și un nor mare într'însul,

---

¹ Profetul se afla printre Evreii deportați în anul 587 î. H., împreună cu regele Ioiachim.

² Chebar: în fapt, un canal ce se desprindea din Eufrat și se întorcea în el, ocolind Babilonul. Acolo se afla o colonie de Evrei deportați.

³ Adică în 592 î. H.

⁴ „Acolo”, cf. Codex Alexandrinus și T. M. „A fost peste mine mâna Domnului”: Am fost cuprins de inspirație dumnezeiască.

și strălucire împrejuru-i și foc sclipitor, iar în mijlocul lui ca și cum ar fi fost o arătare de chihlimbar în mijlocul focului, și strălucire într'însa.

5 Și în mijloc, ca o asemănare de patru făpturi vii,⁵ și aceasta era înfățișarea lor: asemănare de om le era pe deasupra.

6 Și fiecare avea patru fețe, și fiecare avea câte patru aripi.

7 Picioarele le erau drepte, iar labele picioarelor le erau întra-ripate; și scânteii erau, ca arama lucitoare, iar aripile le erau ușoare.

8 Sub aripi, în cele patru laturi ale lor, era o mână de om.

9 Fețele lor și aripile lor, ale celor patru, erau ținându-se una de alta;⁶ și fețele celor patru nu se întorceau când ele umblau, ci fiecare umbla avându-și fața înainte.

10 Iar asemănarea fețelor lor: o față de om, o față de leu la

---

⁵ Grecesul *zōon* înseamnă „orice făptură vie”; prin particularizare: „animal”.

⁶ Cf. Codex Alexandrinus.

dreapta celor patru, o față de vițel la stânga celor patru și o față de vultur la toate cele patru.

11 Cele patru își aveau aripile întinse deasupra; la fiecare, două aripi erau împreunate una cu alta, iar două le acopereau trupurile pe deasupra.

12 Și fiecare mergea drept înainte; oriîncotro mergea vântul, mergeau și ele, și nu se întorceau.

13 În mijlocul făpturilor vii era o înfățișare ca a unor cărbuni de foc aprins, ca o înfățișare de făclii învârtindu-se printre făpturile cele vii; și strălucire de foc, iar din foc ieșea fulger.

14 Și făpturile vii mergeau și se întorceau alergând, ca o vedere de fulger.⁷

15 Și m'am uitat; și, iată, cele patru aveau [fiecare] o roată pe pământ, în apropierea celor patru făpturi vii.

16 Înfațișarea roților era ca o înfațișare de crisoberil⁸; cele patru aveau aceeași înfațișare; iar după lucrarea lor erau ca și cum ar fi fost roată'n roată.

17 Ele înaintau în toate cele patru laturi ale lor, și'n timpul mersu-

---

⁷ Versetul 14, cf. Codex Alexandrinus și T. M.

⁸ „Crisoberil”: metal transparent, de culoare verde sau multicolor, foarte rar; se extrăgea din zona Tarsului.

lui nu se învârteau;

18 nici obezile nu li se învârteau; și erau înalte; și le-am privit, și obezile celor patru erau pline de ochi de jur-împrejur.

19 Când mergeau făpturile cele vii, mergeau și roțile odată cu ele; și când făpturile cele vii se ridicau de la pământ, se ridicau și roțile.

20 Oriîncotro se întâmpla să fie norul, acolo era și vântul gata să meargă; roțile mergeau și se ridicau odată cu făpturile vii, căci duh de viață era în roți.⁹

Îeșirea 1

1 Iată numele fiilor lui Israel veniți în Egipt împreună cu Iacob, tatăl lor – fiecare cu toată casa sa:

2 Ruben, Simeon, Levi și Iuda,

3 Isahar, Zabulon și Veniamin,

4 Dan, Neftali, Gad și Așer.

5 Iosif se afla mai demult în Egipt. Dar sufletele odrăslite din [coapsele lui] Iacob erau, de toate, șaptezeci și cincisprezece.¹⁰

---

⁹ pnēuma înseamnă „vânt”, „suflare”, dar și „duh”.

¹⁰ În Textul Ebraic: șaptezeci (conform tradiției care-i conferea acestui număr și o valoare simbolică). Septuaginta însă, urmărind atestarea **tutoror** urmașilor lui Israel, adaugă pe cei doi fii și pe nepotul lui Efraim, pe fiul și

6 Apoi Iosif a murit, precum și toți frații săi și toți cei din vremea aceea.

7 Iar fiii lui Israel s'au prăsit în număr mare și s'au tot înmulțit și-au tot crescut și au devenit foarte puternici; se umpluse țara de ei.

8 Atunci s'a ridicat peste Egipt un alt rege care nu-l cunoscuse pe Iosif.

9 Acesta a zis către poporul său: „Iată că neamul fiilor lui Israel e mult mai numeros și mult mai puternic decât noi.

10 Haideți dar să luăm împotrivă-le măsuri iscusite, în așa fel încât să nu se mai înmulțească; altfel, la vreme de război se vor uni și ei cu vrăjmașii noștri, ne vor birui și-apoi vor ieși din țară”.

11 Și astfel au pus peste ei vătafi de corvoadă, pentru ca prin munci grele să le facă viața grea; și i-au zidit lui Faraon cetăți-grânare: Pitom și Ramses și On, adică Iliopolis¹¹.

---

pe nepotul lui Manase, totalizând astfel 75 (vezi și Fc 46, 27), cifră preluată și de Noul Testament (FA 7, 14).

¹¹Cetăți situate la est de Delta Nilului, adică în imediata vecinătate a ținutului Goșen. Termenul „cetăți-grânare” poate indica nu numai locuri de însilozare a alimentelor, ci și garnizoane militare. Cetatea On sau Iliopolis

12 Dar cu cât erau mai apăsăți, cu atât ei se înmulțeau și deveneau mai puternici, așa că pe Egipteni i-a prins groaza de fiii lui Israel.

13 Ca atare, Egiptenii îi puneau pe fiii lui Israel la muncă silnică

14 și le făceau viața amară prin lucrări grele: la frământatul lutilui, la cărămidărie și la tot felul de munci pe câmp; așadar, prin orice fel de muncă la care-i sileau cu strășnicie.

15 Apoi regele Egiptului le-a grăit moașelor evreice, dintre care una se numea Șifra și alta Pua,

16 și le-a zis: „Când moșiți la evreice, luați seama când sunt să nască: de va fi băiat, omorâți-l; iar de va fi fată, s'o cruțați”.

17 Moașele însă s'au temut de Dumnezeu: ele n'au făcut precum le poruncise regele Egiptului, ci i-au lăsat pe băieți în viață.

18 Atunci regele Egiptului le-a chemat pe moașe și le-a zis: „De ce-ați făcut voi lucrul acesta, de i-ați lăsat în viață pe băieți?”

19 Moașele i-au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca egiptencele¹²; ele nasc înainte de a le veni moașele”.

20 Iar Dumnezeu le-a făcut bine

---

este indicată numai în Septuaginta.

¹²Textul Ebraic adaugă și motivația: „ele sunt viguroase”.

moaşelor; poporul [lui Israel] se înmulţea şi foarte se întărea.

Iov 1

¹ A fost cândva în ţinutul Uz¹³ un om pe care-l chema Iov¹⁴; acesta era un om adevărat, neprihănit, drept, cinstitor de Dumnezeu¹⁵,

---

¹³Uz (uneori transcris Uţ; în Vulgata, Huz): după toate probabilităţile, regiune situată în sud-estul Palestinei, în aria Moabului, care cuprindea şi o parte din deşertul Arabiei. Numele e redat aici după T. M. Se pare însă, potrivit unor exegeţi, că autorul a folosit într'adins un nume incert spre a-i da istorisirii un caracter de generalitate. E posibil ca aceasta să fi fost raţiunea pentru care Septuaginta îl desemnează cu numele de Ausitis, a cărui rădăcină poate fi pusă în relaţie cu grecescul **austerós** = sec, pustiu, aspru, auster.

¹⁴Iov: nume propriu care poate fi pus în relaţie cu ebraicul **iib** = „a duşmăni”, „a trata pe cineva drept duşman”, ceea ce ar duce la însemnarea: „cel duşmănit şi persecutat”. Deşi cu nume simbolic, Iov a fost un personaj istoric, atestat ca atare de Proorocul Iezechiel (14, 14), care-l aşază alături de dreptii Noe şi Daniel, precum şi de Sfântul Iacob (5, 11), care-l dă exemplu de răbdare. Sfinţii Părinţi, atât răsăriteni cât şi apuseni, sunt unanimi în a-i recunoaşte existenţa istorică. În calendarul ortodox e prăznuit la 6 mai; în cel catolic, la 10 mai.

¹⁵Ebr.: „temător de Dumnezeu”. Grecescul **theosevés** înseamnă „cinstitor de Dumnezeu”, aşa cum e folosit şi în FA 16, 14. Verbul **sévo** înseamnă „a onora”, „a venera”, „a cinsti”, cu

ferindu-se de tot lucrul rău.

² Şapte feciori şi trei fete i s'au născut.

³ Avea o turmă de şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de asine pascătoare, precum şi mulţime mare de slugi; avea tot ce poate să aibă un om pe pământ¹⁶; şi omul acesta era cel mai de seamă din tot ţinutul Soarelui-Răsare.

⁴ Feciorii lui, adunându-se unul la altul, făceau pe rând ospeţe'n fiecare zi, aducându-le şi pe cele trei surori ale lor să mănânce şi să bea împreună cu ei.

⁵ Iar când se isprăveau zilele ospăţului, Iov îi chema şi-i supunea curăţirii¹⁷; şi sculându-se dis-de-dimineaşă aducea pentru

---

referire specială la divinităţi, şi numai în al doilea rând, ca sens derivat, poate însemna şi „a se teme”, dar o teamă vecină cu respectul, care, la rândul-i, e impus de sentimentul cinstirii. Aşadar, teologic vorbind, fără ca frica de Dumnezeu să fie eliminată sau ignorată, principala legătură a lui Iov cu Dumnezeu este aceea a cinstirii, pe care se întemeiază şi actele rituale relatate în versetul 5.

¹⁶Textual: „lucruri mari îi erau lui pe pământ”; precizare proprie Septuagintei. Înalta stare socială a lui Iov e menţionată în propoziţia următoare, precum şi în capitolul 29.

¹⁷În calitate de cap de familie, Iov îşi asuma rolul sacerdotal al purificării.

ei jertfe, după numărul lor, și un vițel pentru păcat, pentru sufletele lor, căci zicea Iov: „Nu cumva feciorii mei să fi gândit în cugetele lor ceva rău asupra lui Dumnezeu”. Așa făcea Iov în toată vremea.

6 Și iată că'n ziua aceea când îngerii lui Dumnezeu¹⁸ au venit la'nfățișare înaintea Domnului, împreună cu ei a venit și Diavolul¹⁹.

7 Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Tu de undeai venit?” Și răspunzând Diavolul, a zis către Domnul: „Dac'am dat un târcol pământului și-am hoinărit prin cele de sub cer, iată-mă și-aici!”

8 Iar Domnul i-a zis: „Luat-a cugetul tău în seamă și pe robul

---

¹⁸Ebr.: „fiii lui Dumnezeu”, ca în Fc 6, 1-4; Ps 28, 1. Septuaginta echivalează prin „îngerii lui Dumnezeu”, ca în Tob 5, 4: ființe spirituale, superioare omului, care alcătuiesc curtea împărătească a lui Dumnezeu, slujitori cărora Acesta le acordă audiențe în zile anumite.

¹⁹Ebr.: „Satanul”. Articulat, el nu e un nume propriu (devine astfel în 1 Par 21, 1), ci conotează un atribut care în limba ebraică înseamnă „Acuzatorul” (așa cum îl traduce TOB). Textul însă nu-l prezintă astfel, ci ca pe un duh iscoditor, intrigant, gata să facă rău. „Diavolul” e o noțiune mai precisă, desemnând duhul rău prin excelență, care însă nu acționează decât cu știrea și îngăduința lui Dumnezeu.

Meu Iov?, că dintre pământeni nu-i nici un om ca el, neprihănit, adevărat, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot lucrul rău?”

9 Iar Diavolul, răspunzând în fața Domnului, a zis: „Oare pe degeaba îl cinstește Iov pe Dumnezeu?”

10 Oare n'ai făcut tu gard ocrotitor împrejurul curții lui și'mprejurul casei lui și'mprejurul-a tot întinsul bunurilor lui? oare nu tu ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și-ai făcut ca turmele lui să umple pământul?

11 Dar ia întinde-ți mâna și atinge-te de tot ce are, și să vedem dacă nu cumva o să te blagoslovească drept în față...”

12 Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Iată, toată avuția lui o dau pe mâna ta; numa' de el să nu te atingi.” Iar Diavolul a plecat din fața Domnului.

Matei 24

3 Și șezând El pe Muntele Măslinilor, s'au apropiat de El ucenicii, doar între ei, și I-au zis: „Spune-ne, când vor fi acestea, și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?”

4 Și, răspunzând, Iisus le-a zis: „Luați aminte să nu vă amăgească cineva.

5 Că mulți vor veni în numele

Meu, zicând: Eu sunt Hristos!, și pe mulți îi vor amăgi.

6 Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama să nu vă'nspăimântați, căci toate trebuie să fie, dar încă nu-i sfârșitul.

7 Că neam peste neam se va ridica și'mpărăție peste'mpărăție, și va fi foamete și ciumă și cutremur mare pe-alocuri.

8 Dar toate acestea sunt doar începutul durerilor nașterii²⁰.

9 Atunci vă vor da pe voi la chinuri și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile din pricina numelui Meu.

10 Atunci mulți se vor poticni și unii pe alții se vor vinde și unii pe alții se vor urî.

11 Și mulți profeți mincinoși se vor scula și pe mulți îi vor amăgi.

12 Iar din pricina înmulțirii fă rădelegii, iubirea multora se va răci.

13 Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.

14 Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.

15 Deci, când veți vedea ceea

ce s'a spus prin profetul Daniel, **urâciunea pustiirii** stând în locul cel sfânt²¹ – cine citește, să înțeleagă –,

16 atunci cei din Iudeea să fugă'n munți;

17 cel ce va fi pe casă să nu se coboare ca să-și ia lucrurile din casă;

18 iar cel din țarină să nu se'ntoarcă înapoi ca să-și ia haina.

19 Dar vai de cele însărcinate și de cele ce alăptează în zilele acelea!

20 Rugați-vă însă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici sâmbăta.

21 Că mare necaz va fi atunci, cum n'a mai fost de la'nceputul lumii până acum, și nici nu va mai fi.

22 Și dacă zilele acelea nu s'ar fi scurtat, nici un trup n'ar mai scăpa: dar zilele acelea se vor scurta de dragul celor aleși.

23 Atunci, de vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos!, sau: Acolo!, să nu-l credeți.

24 Că se vor scula hristoși mincinoși și profeți mincinoși și vor face semne mari și minuni, ca să-i amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

²⁰Nașterea din nou a lumii (vezi 19, 28).

²¹Profanarea sfințeniei prin instalarea temporar-victorioasă a răului deghizat. Vezi nota de la Dn 9, 27.

25 Iată, v'am spus-o dinainte.

26 Așadar, de vă vor spune: Iată, este în pustie!, să nu ieșiți; Iată, este în cămări!, să nu credeți.

27 Că precum fulgerul iese de la răsărit și se arată pân'la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului.

28 Că unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii²².

29 Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerului se vor clătina.

30 Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate semințiile pământului și-L vor vedea pe **Fiul Omului venind pe norii cerului**, cu putere și cu slavă multă.

31 Și-i va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță, și pe cei aleși ai Săi îi vor aduna din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor pân'la marginile lor.

32 Învățați de la smochin această parabolă: Când mlădița lui devi-

---

²² Proverb ebraic. Prezența vulturilor deasupra unui loc e semn că acolo se află unul sau mai multe cadavre, pe care păsările le sesizează chiar și atunci când acestea sunt acoperite de nisipul deșertului. În perspectiva eshatologică, prezența îngerilor va fi semnal al învierii morților.

ne fragedă și odrăsește frunze, știți că vara e aproape;

33 tot așa și voi, când le veți vedea pe toate acestea, să știți că El este aproape, lângă uși²³.

34 Adevăr vă grăiesc că neamul acesta nu va trece până ce toate acestea se vor plini²⁴.

35 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece!

Matei 22

15 Atunci mergând fariseii, au ținut sfat ca să-L prindă pe El în cuvânt.

16 Și au trimis la El pe ucenicilor, împreună cu irodianii²⁵, zicând: „Învățătorule, știm că ești adevărat și întru adevăr înveți calea lui Dumnezeu și nu-ți pasă de nimeni, pentru că tu nu cauți la fața oamenilor.

---

²³ Vremea când vine Fiul Omului.

²⁴ Și aici, cuvântul „neam” înseamnă generație. Această cuvântare este construită în două planuri ce se întretaie și se întregesc: planul istoric, pentru o mai ușoară percepție a ucenicilor, vizând dărâmarea Ierusalimului ca sfârșit simbolic al Legii Vechi și inaugurarea celei Noi; planul eshatologic, căruia primul îi devine suport, simbol și prefigurare.

²⁵ Partizanii politici ai dinastiei lui Irod, cei ce urmau să le denunțe Romanilor vorba nepotrivită pe care ar fi spus-o Iisus.

17 Spune-ne deci nouă: Ce părere ai, se cuvine să dăm dajdie cezarului, sau nu?”

18 Dar Iisus, cunoscându-le vicleșugul, le-a răspuns: „De ce Mă ispitiți, fățarnicilor?”

19 Arătați-Mi banul dajdiei”. Iar ei I-au adus un dinar.

20 Și Iisus le-a zis: „Ale cui sunt efigia și inscripția de pe el?”

21 Ei au zis: „Ale cezarului”. Atunci El le-a zis: „Dați-i dar cezarului cele ce sunt ale cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu!”

22 Și auzind ei acestea, s’au minunat; și, lăsându-L, s’au dus.

23 În ziua aceea s’au apropiat de El saducheii, cei ce spun că nu este înviere, și L-au întrebat,

24 zicând: „Învățătorule, Moise a zis: **Dacă cineva moare fără să fi avut copii, fratele său s’o ia de soție pe femeia lui și să-i ridice urmaș fratelui său.**

25 Dar la noi erau șapte frați; și cel dintâi s’a însurat și a murit fără să aibă urmași, lăsând pe femeia sa fratelui său;

26 asemenea și al doilea, și al treilea, până la al șaptelea;

27 și în urma tuturor a murit și femeia.

28 La înviere, deci, a căruia dintre cei șapte va fi femeia? că toți

au avut-o de soție”.

29 Și răspunzând Iisus, le-a zis: „Rătăciți neștiind Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu.

30 Că la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

31 Iar despre învierea morților, oare n’ați citit ce vi s’a spus vouă de Dumnezeu când zice:

32 **Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob?** El nu este Dumnezeul morților, ci al viilor”.

33 Iar mulțimile, ascultându-L, erau uimite de învățătura Lui.

34 Și auzind fariseii că El a închis gura saducheilor, s’au adunat laolaltă;

35 și unul din ei, învățător de lege, L-a întrebat ispitindu-L:

36 „Învățătorule, care este marea poruncă în lege?”

37 Iar El i-a răspuns: „**Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău.**

38 Aceasta este marea și întâia poruncă.

39 Iar a doua, asemenea acesteia: **Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.**

40 De aceste două porunci atârnă toată legea și profetii”.

41 Și fiind adunați fariseii, Iisus i-a întrebat,

42 zicând: „Ce părere aveți despre Hristos?: al cui fiu este?” Ei I-au zis: „Al lui David”.

43 El le-a zis: „Atunci cum se face că David, în Duh²⁶, Îl numește pe El Domn când spune:

44 **Zis-a Domnul către Domnul meu: Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale?**

45 Așadar, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiu al lui?”

46 Și nimeni nu putea să-I răspundă nici un cuvânt; și din ziua aceea nici n'a mai îndrăznit cineva să-L mai întrebe.

Matei 23

1 Atunci le-a vorbit Iisus multimilor și ucenicilor Săi,

2 zicând: „Pe scaunul lui Moise s'au așezat cărturarii și fariseii;

3 deci, pe toate câte vă vor spune faceți-le și păziți-le, dar după faptele lor să nu faceți, că ei spun, dar nu fac.

4 Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.

5 Și toate faptele lor le fac ca să

²⁶ = Sub inspirația Duhului Sfânt.

fie văzuți de oameni; că-și lătesc filacteriile²⁷ și-și măresc ciucurii de la poale.

6 Și la ospețe le place să stea în capul mesei, iar în sinagogi pe scaunele cele dintâi

7 și să fie salutați în piețe și numiți de oameni «Rabbi»²⁸.

8 Voi însă să nu vă numiți «rabbi», căci unul este Învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sunteți frați.

9 Și tată al vostru să nu numiți pe nimeni pe pământ, căci Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.

10 Nici învățători să nu vă numiți, căci Învățătorul vostru unul este, Hristos.

11 Și cel ce este mai mare între voi să fie slujitorul vostru.

12 Iar cel ce se va înălța pe sine va fi smerit, și cel ce se va smeri pe sine va fi înălțat.

13 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că închideți împărăția cerurilor de dinaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce intră nu-i lăsați să intre.

14 Vai vouă, cărturari și farisei fă-

²⁷ = Pungi de stofă conținând bucăți de pergament pe care erau scrise texte din lege; erau purtate cu ostentație la frunte și pe brațul stâng.

²⁸ = Magistru, savant al Scripturilor, învățător erudit, titlu preferat și pretins de farisei.

țarnici!, că mâncați casele văduvelor, făcând îndelungi rugăciuni de ochii lumii; pentru aceasta mai mare osândă veți lua.²⁹

15 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit; și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei, de două ori mai mult decât voi.

16 Vai vouă, călăuze oarbe, care spuneți: De se va jura cineva pe templu, nu-i nimic; dar de se va jura pe aurul templului, se leagă pe sine.

17 Nebuni și orbi! Ce este mai mare: aurul, sau templul care sfințește aurul?

18 Și mai spuneți: De se va jura cineva pe altar, nu-i nimic; dar de se va jura pe darul de pe el, se leagă pe sine.

19 Nebuni și orbi! Ce este mai mare: darul, sau altarul care sfințește darul?;

20 deci, cel ce se jură pe altar, se jură pe el și pe toate câte sunt pe el;

21 iar cel ce se jură pe templu, se jură pe el și pe Cel ce locuiește

---

²⁹ Acest verset (14) se află numai într-o seamă de manuscrise și se pare că a fost interpolat aici prin strămutarea textului din Mc 12, 40 și Lc 20, 47; în realitate, avertismentele „Vai vouă” sunt în număr de șapte.

în el;

22 și cel ce se jură pe cer, se jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.

23 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile cele mai grele ale legii: dreptatea, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, fără ca pe acelea să le lăsați;

24 călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

25 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru ele sunt pline de răpire și de ne'nfrânare³⁰.

26 Fariseu orb!, curăță'ntâi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și cea din afară să fie curată!

27 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că semănați cu mormintele văruite, care se arată frumoase pe dinafară, dar înlăuntru sunt pline de oase de morți și de toată necurăția.

28 Așa și voi, pe dinafară vă arătați drepti oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și fărădelege.

---

³⁰ Păcatele prin care conținutul vaselor este procurat și consumat.

29 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că voi clădiți mormintele profetilor și le împodobiți pe ale dreptilor

30 și ziceți: Dac'am fi fost noi în zilele părinților noștri, n'am fi fost părtași cu ei la sângele profetilor!;

31 așa încât voi înșivă mărturisiți că sunteți fii ai celor ce i-au ucis pe profeți.

32 Dar voi ați umplut măsura părinților voștri!

33 Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei?

34 De aceea, iată că Eu trimit la voi profeți și înțelepți și cărturari; dintre ei veți ucide și veți răstigni, dintre ei veți biciui în sinagogile voastre și-i veți prizoni din cetate'n cetate;

35 ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat ce s'a vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Berechias, pe care l-ați ucis între templu și altar.

36 Adevăr vă grăiesc, veni-vor acestea toate peste neamul acesta!

37 Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe fiii tăi așa cum își adună cloșca puii sub aripi, dar voi n'ați vrut.

38 Iată, vi se lasă casa pustie!

39 Că vă spun Eu vouă: De acum nu Mă veți mai vedea până când veți zice: **Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!**"³¹

Tâlcuire

Domnul merge la patima cea de voie.

Se cade să-L însoțim și noi. Aceasta este datoria oricui mărturisește că prin puterea patimilor lui Hristos a devenit ceea ce e acum și care trage nădejde să primească o moștenire atât de mare și de slăvită, cum nimeni nu și-ar putea măcar închipui. Dar cum să-L însoțim? Prin gând, prin simțire. Mergi cu mintea în urma Domnului ce pătimește, și cu ajutorul cugetării scoate, din orice, gânduri în stare să îți străpungă inima și s-o facă să simtă pătimirile suferite de Domnul! Pentru a face aceasta mai cu spor, trebuie să devii tu însuți pătimitor prin micșorarea simțitoare a hranei și a somnului și prin mărirea osteneții statului în picioare și

³¹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

îngenuncherilor. Plinește tot ce face Sfânta Biserică și vei fi un bun însoțitor al Domnului pe drumul patimilor.³²

---

³²Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.